S bolestí v srdci
čtenářům oznamujeme,
že v hlavním městě Sečuánu
jsou brutálně vražděni
policisté i zločinci, chudí i bohatí
a vrah se úřadům jen směje.

PARTE

Jménem pozůstalých:

Čou Chao-chuej
autor

Aleš Drobek
překladatel

THRILLER

PARTE

Copyright © 2014 by 周浩晖 (Zhou Haohui)
Czech translation rights authorized
by China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd.
All Rights Reserved

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Aleš Drobek, 2020
Cover © Sabina Chalupová, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0599-3 (pdf)

ČOU CHAO-CHUEJ

PARTE

VENDETA

HLAVNÍ POSTAVY

SPECIÁLNÍ POLICEJNÍ TÝM 18/4

KAPITÁN CHAN CHAO – ředitel Kriminální služby, policie Čcheng-tu, vedoucí obnoveného speciálního týmu 18/4

SERŽANT JIN ŤIEN – asistent kapitána Chana

KAPITÁN PCHEJ TCHAO – ředitel Kriminální služby, policie Lung-čou

KAPITÁN SIUNG JÜAN – ředitel Útvaru zvláštních činností (ÚZČ), policie Čcheng-tu

SERŽANT LIOU SUNG – ÚZČ, policie Čcheng-tu

MU ŤIEN-JÜN – profesorka psychologie na Sečuánské policejní akademii

CENG Ž'-CHUA – Kriminální služba, policie Čcheng-tu, vedoucí sekce digitální bezpečnosti

SERŽANT ČENG CHAO-MING – Kriminální služba, policie Čcheng-tu, člen původního týmu 18/4 z roku 1984

* * *

Poznámka překladatele – čínská jména se píší ve tvaru příjmení-jméno. Tedy u Čeng Chao-ming je Čeng příjmení a Chao-ming křestní jméno.

Süe Ta-lin – bývalý náměstek vrchního komisaře, policie Čcheng-tu

Jie Šao-chung – prominentní čchengtuská podnikatelka

Chuang Šao-pching – mrzák a svědek v původním případu 18/4

Tcheng Chua – původním jménem Tcheng Jü-lung, přezdívaný Starosta Tcheng, jeden z nejmocnějších mužů v Sečuánu

MÍSTA

Sečuán – správně S'-čchuan; provincie Čínské lidové republiky, která na západě sousedí s Tibetem

Čcheng-tu – hlavní město provincie Sečuán

Nan-čcheng – čtvrť Čcheng-tu

PROLOG

Ty si mě nepamatuješ, žáku 8102?

Jakmile skončí předehra, musí začít první dějství.

Pravda, předehra dozněla už hodně dávno… Představení však konečně začíná.

Jen stěží skrývám rozrušení při představě toho nádherného tance, který se dá brzy do pohybu. Nepřidáš se ke mně, starý příteli? Vždyť vím, jak dlouho ses na to těšil.

Umím si představit, jak se při čtení tohoto dopisu tváříš. Úplně se třeseš nedočkavostí, že ano? Hoří ti líce a v tvém nitru se vzdouvá nezadržitelný tlak. Jsem na tom stejně.

Cítím tvou dychtivost. Tvůj vztek. I tvůj strach.

Tak si pospěš. Já čekám.

KAPITOLA PRVNÍ

TICHO PŘED BOUŘÍ

19. října 2002, 15:45
Čcheng-tu, provincie Sečuán

Zářijové oslavy Svátku středu podzimu prostoupil chlad, který v následujících týdnech jen upevnil svou vládu. Posledních několik dní propršelo a teplota se propadala stále hlouběji. Věžové domy a mlžné ulice bičoval ledový vítr a všude rozséval tíseň a sklíčenost. V Čcheng-tu bylo sice sobotní odpoledne, jenže pošmourné počasí vysálo z hlavního města provincie všechnu jeho typickou energii.

Čeng Chao-ming se vyřítil z taxíku, přičemž úplně zapomněl na deštník, který mu ležel pod nohama. Proběhl na chodník a pak prosklenými dveřmi do podniku pyšnícího se nápisem *Internetová kavárna Panorama*.

V té bylo na rozdíl od liduprázdných ulic rušno. O zákazníky kavárna nikdy neměla nouzi, protože se nacházela na dohled hned několika univerzit. U recepčního pultu stál její baculatý, rudolící majitel se dvěma asi dvacetiletými zaměstnanci po boku. Během poslední inventury pokladny objevil nesrovnalosti, a tak nyní prohlížel záznamy bezpečnostní kamery za celý předchozí měsíc. Nehodlal polevit, dokud osobně nezkontroluje

každou transakci, která v jeho podniku proběhla. Když spatřil, jak dovnitř vpadl Čeng, povytáhl obočí. Zákazníci vyššího než studentského věku tady byli vzácní.

Čeng byl promoklý na kost a z vlasů měl učiněné vrabčí hnízdo. Na pult postavil svou brašnu, z jedné kapsy vylovil list papíru a podal jej majiteli kavárny. V chraptivém hlase mu znělo vyčerpání.

„Najděte mi tuhle adresu," rozkázal. „Ke kterému počítači patří?"

Tlouštík poznal řadu číslic na první pohled. Byla to IP adresa jednoho jeho terminálu. Muže před sebou však počastoval chladným, opovržlivým pohledem.

„Co je vám po tom?"

„Dělejte, co říkám!"

Majitel kavárny se před planoucím pohledem staršího muže nahrbil. Čengův výbuch polekal i mladou síťovou administrátorku sedící opodál. Její jiskřivé černé oči zaostřily na zdroj pozdvižení. Tlouštík ucítil, že tam, kde bývala jeho hrdost, nyní zeje pouze čerstvá rána.

Čeng měl co dělat, aby se ovládl. Z kapsy pláště vytáhl cosi jako peněženku, rozevřel ji a bouchl s ní o pult.

„Policie," zasyčel.

Tlouštík spustil zrak k pultu a zatajil dech. V horní chlopni vězel odznak žíhaný červenou, modrou a zlatou a pod ním se za průhledným plastovým krytem vyjímala kartička s mužovým snímkem, jménem a hodností. Tlouštík hlasitě polkl a list papíru podal dívce opodál.

„Lin, najdi seržantu Čengovi ten počítač."

Dívka porovnala IP adresu na papíru se seznamem ve svém počítači. „Druhá řada, šestý zleva," oznámila po chvíli.

Čeng zalétl pohledem k mladíkovi, který u dotyčného počítače seděl. Bylo mu asi dvacet a vlasy měl obarvené načerveno.

„Kdy přišel?“ trhl k němu bradou.

„V poledne. Sedí tady už dobrých pět hodin.“

Čeng vytáhl z batohu digitální foťák. Zaostřil na mladíka a pořídil deset snímků. V kavárně panoval hluk a mladík byl do svého virtuálního světa ponořený natolik, že si vůbec nevšiml, že jej fotí nějaký cizí člověk.

Vtom přístroj zapípal. Čeng jej prohlédl a zjistil, že má plnou paměť.

Tiše, úlevně vydechl, jako by splnil nějaký důležitý úkol. V posledních dvou týdnech prošel všechny internetové kavárny ve městě a pořídil více než tři stovky snímků tamějších zákazníků. Stále však neměl ponětí, jestli to všechno nebyla zbytečná práce.

Tak se pochlap a zajdi za ním, pomyslel si. *Už je to osmnáct let. Máš nejvyšší čas.*

Opustil internetovou kavárnu *Panorama* a po chodníku vyrazil ke svému dalšímu cíli. Do tváří jej štípal vítr, a tak vtáhl hlavu do límce své tenké bundy. Vtom se kolem něj prohnal závan voňavé páry z nedalekého wontonového stánku. Byl to vítaný kontrast.

Čeng si vůbec poprvé uvědomil, jak dokonale se čchengtuské ulice v posledních několika týdnech vylidnily. Připadal si jako nahý. Zranitelný. Byl to pro něj nový, znepokojivý pocit. Na krku mu přistálo pár kapek deště a on se mimoděk zachvěl.

Já čekám.

Při těch slovech mu ztuhla krev v žilách. Žil v domnění, že se z toho zlého snu před osmnácti lety probudil. Teď si však říkal, jestli celou tu dobu přece jen neprospal.

22:17

Nad severním vstupem zablikalo pouliční světlo a ozářilo pětimetrovou proluku mezi dvěma betonovými zdmi. Široká kovová brána byla dokořán. Čeng nejprve zkusil východní vstup, tamější zrezivělá vrata však nešla otevřít. Namířil baterku na zeď vlevo. Do betonu byly vyryté tři znaky.

„Mej jüan cchun," zabručel Čeng.

Vesnice Švestkový sad. Byl to hezký název, jenže Čeng, který v tomhle městě vyrostl, znal tuto čtvrť pod docela jiným jménem. *Tchou-jou-pcho cchao*, v místním sečuánském dialektu. *Švábí doupě*.

Stačily dvě minuty bloudění úzkými, nepřehlednými uličkami a Čeng si připadal jako krysa v bludišti. Ze všech stran jej svíraly zchátralé jednopodlažní paneláky. Z mdlých, rozbitých pouličních světel se linul sinalý přísvit a ve vzduchu visel skličující, páchnoucí opar.

Déšť neustával. Chodník se leskl čímsi lepkavým. Možná splašky. Nebo zvratky. Čeng si všudypřítomné špíny nevšímal. Stanul před přihrbeným domkem, zkontroloval adresu a třikrát zaklepal na dřevěné dveře.

„Kdo tam?" Když Čeng uslyšel ten slabý, skřípavý hlas, zježily se mu chloupky na zátylku. Zvážil možné odpovědi a pak si vybral tu nejpřímější.

„Policie."

Zevnitř se ozvaly tiché kroky a chvíli nato se dveře pomalu otevřely.

V mdlém světle před ním stanula znetvořená postava.

Čeng se sice na ten okamžik vnitřně připravil, ale při pohledu na toho ohyzdného skřeta se přesto neubránil znechucenému šklebu.

Po lysé lebce se muži táhly nahnědlé jizvy. V jeho nepravidelných, kostrbatých rysech Čeng nenašel ani kousek neporušené, zdravé kůže. Muž šilhal a z nosu mu zbýval jen pahýl. Horní ret měl uprostřed rozštěpený, takže připomínal králíka.

Čeng se zhluboka nadechl. „Chuang Šao-pching."

„Vy jste... seržant Čeng?" Muž mluvil sípavým, chrastivým hlasem, jako by během řeči zároveň lapal po dechu.

Čeng povytáhl obočí. „Vy si mě pamatujete, po všech těch letech?"

„Jak bych mohl zapomenout?" Chuang zaskřípal zuby. Při zvuku jeho hlasu si Čeng vybavil rezavou pilu. Přes to vše ale jen stěží přemáhal vzrušení.

„Mám pro vás fotky. Nové." Čengovi se třásly ruce tak, že svůj foťák málem upustil. Raději jej vstrčil zpátky do kapsy. „Ani já jsem nezapomněl. Ani na minutu!"

„Pojďte dál."

Chuang se opíral o hůlku. Když se otočil od prahu a zamířil dovnitř, Čeng spatřil, jak krutý byl čas k jeho zraněním. Mužovy nohy byly zkroucené jako ohořelé větve a na zádech mu seděl vypouklý hrb. Chůze jej musela bolet. Jeho domek byl stísněný, nanejvýš deset metrů čtverečních. Vedle vstupních dveří se nacházela malá místnost; Čeng do ní nahlédl a spatřil sporák a hrnec potažený krustou zaschlého jídla. Popošel dál dovnitř a smetl si z tváře pavučinu. Stála tady postel, stůl a několik židlí. Pouze v jednom rohu byl nějaký život – na hromadě zažloutlého dříví stál obstarožní televizor s malou obrazovkou, z něhož vyřvávaly zprávy.

Čeng k muži pocítil lítost. Takový osud si Chuang nezasloužil. Nikdy si nežil na vysoké noze, ale nebýt toho ohavného zločinu před osmnácti lety, alespoň by mohl vyjít do ulic, aniž by si na něj lidé ukazovali a šeptali si o něm.

Když Chuang kulhavým krokem dovedl svého hosta k židli a sám se posadil na kraj postele, přešel bez dalších formalit k věci.

„Nové fotky?“ podivil se. „Vždyť už je to tolik let. Od té doby jsem nic neslyšel.“

„Však se mezitím nic nestalo, ale já po něm ani na chvíli nepřestal pátrat. A myslím, že se vrátil.“ Čeng vytáhl svůj digitální foťák a vyhledal v něm snímky, které pořídil odpoledne. „Tady. Poznáváte někoho?“

„Všichni jsou tak mladí!“ Chuang se naklonil blíž a zamžoural na drobný displej přístroje. Pak vzhlédl. „Je to už osmnáct let. Většina těch děcek tenkrát ani nebyla na světě.“

„Podívejte se ještě jednou,“ zamračil se Čeng. „Na takovou stopu jsem čekal roky a nehodlám ji jen tak pustit. I kdyby mezi nimi nebyl ten člověk, kterého jste viděl před osmnácti lety, třeba si všimnete nějakého pojítka. Soustřeďte se. Svěřte se mi s každým podezřením, třeba sebehloupějším.“

Zjizvený muž vrhl na Čenga nechápavý pohled, ale poslechl. Snímky si pozorně prohlížel, každý alespoň několik sekund. Když došel k poslednímu, jen zavrtěl hlavou.

„Víc jich nemáte?“ Když spatřil Čengův zklamaný výraz, dodal: „Co jsou ti chlapci vlastně zač?“

Čeng neodpověděl. Chuang to neměl vůbec snadné. Jak by měl asi chudák poznat, zda někdo na snímcích s dotyčnou osobou souvisí? Vždyť to bylo absurdní.

Čeng postavil foťák na stůl a zhluboka, nelibě si povzdechl. Chuang nic nevěděl. V celé té osmnáctileté tragédii hrál pouze roli oběti.

Hrbáč, jako by mu četl myšlenky, se uchechtl. Jeho rozštěpený ret se vyhrnul vzhůru a pod ním se zaleskly slonovinově bílé zuby.

Čeng netušil, čemu se muž směje. Povytáhl obočí a řekl: „Nechcete s tím zajít za doktorem?“ Sotva to vypustil z úst, zacukalo mu ve tváři.

„Vidíte, zrovna jsem si říkal, že bych mohl brnknout svému plastickému chirurgovi.“ Chuang si odfrkl, jenže to znělo, jako by se dusil. „Jen se tu rozhlédněte. Beru dávky a prodávám šrot. Jsem rád, že jsem ještě tady. Nechte mě v klidu umřít, seržante.“

„Fotky jste každopádně viděl,“ konstatoval stroze Čeng. „Kdyby vás něco napadlo, okamžitě volejte. Možná za vámi sám znovu zajdu.“

Chuang se opřel o hůlku a vstal. Ve tváři měl vepsané čitelné zklamání. Nebylo co dodat.

O dva dny později, 21. října, 10:52
čchengtuské policejní ústředí

Napětí v kanceláři Chana Chaa by se dalo krájet. Kapitán Chan uhodil pěstí do svého leštěného dubového stolu a vstal. Pod nažehlenou modrou košilí se mu rýsovala ramena.

„Chci slyšet úplně všechno!“ zaburácel.

Naproti němu seděl seržant Jin Ťien. Nebyl to žádný trpaslík, ale pod kapitánovým planoucím pohledem si připadal docela maličký. Na své židli se sotva znatelně odtáhl.

„Volali z Nan-čchengu,“ oznámil Jin. „Seržant Čeng Chao-ming byl zavražděn.“

„Co přesně říkali?“ Chanovi zacukalo ve tváři. Jeho podřízenému přeběhl mráz po zádech.

„Před deseti minutami jim někdo telefonicky nahlásil vraždu. První policisté byli na místě do pěti minut. Když zjistili, že

obětí je náš člověk, okamžitě se s námi spojili. Víc nevím. Místo činu se stále ohledává."

„Jedeme!" Chan na sebe hodil sako uniformy a vypochodoval z kanceláře.

Jin si pospíšil za ním. „Pane kapitáne, vlastně ještě něco – člověk, který vraždu nahlásil, je také policista."

„Z Nan-čchengu?"

„Ne. Prý tvrdí, že je kapitánem v Lung-čou."

„Lung-čou?"

Chan se zamračil. Lung-čou bylo malé město dvě hodiny jízdy od Čcheng-tu. Co dělal policejní kapitán takového zapadákova v jeho rajónu?

Teď však neměl čas rozjímat nad podobnými otázkami. Cestou na parkoviště obvolal několik lidí – svého nejlepšího forenzního specialistu, nejlepšího vyšetřovatele a svůj nejschopnější ohledávací tým. Všichni se měli co nejrychleji dostavit na místo činu.

Zpráva o Čengově smrti otřásla celou čchengtuskou policií. Šokující by byla samozřejmě vražda každého policisty, jenže Čeng Chao-ming byl živoucí legendou.

Seržant Čeng zemřel ve věku osmačtyřiceti let a v místním sboru si odsloužil celé čtvrtstoletí. Už od počátku bylo znát, že má pro tuto práci nadání. Nevystudoval policejní akademii, což dnes bylo standardem, a nemohl proto získat vyšší hodnost než seržant, jinak ovšem platil za ikonu. Poslední dobou sice trávil víc času v kanceláři, oddělení však bylo stále plné policistů, kteří se od něj kdysi učili v terénu. Dokonce i vznětlivý kapitán Chan byl v jeho přítomnosti klidnější.

Jeho vražda všechny policisty zasáhla jako dýka do srdce. Zvlášť Chanovi se čepel zabodla hodně hluboko.

Jakmile Chan nasedl do vozu, štěkl na řidiče: „Šlápni na to!"

Vůz se za doprovodu sirény vyřítil do ulic a proměnil se v blikající modrobílou šmouhu.

Před dvěma roky se Čeng i s rodinou přestěhoval ze služebního bytu do klidné okrajové čtvrti, daleko od rušného centra. Bylo mu však líto nechat starý byt ležet ladem, a tak tam občas stále přespával, když sloužil přesčasy. Díky tomu byl stále v těsném kontaktu s kolegy, a navíc nemusel pozdě večer budit ženu a dceru. Byla to pro něj taková druhá kancelář.

Tam nyní ležel v tratolišti vlastní krve, prakticky na dohled policejní stanice. Chanův řidič si dal záležet, a tak kapitán dorazil na místo za necelých deset minut.

Byt se nacházel v klidnějším zákoutí, v nízké, staromódní cihlové zástavě. Před domem hlídal mladý policista z místní stanice. Chan otevřel dveře vozu a vyskočil ven dřív, než vůz plně zastavil. Za chvíli už běžel po schodech vzhůru.

Stanul na třetím podlaží a u dveří do bytu spatřil dva policisty. Oba jej okamžitě poznali. V jejich pozdravu zazněl uctivý tón.

„Co tady stojíte?“ houkl na ně Chan. „Co se děje?“

Oba muži se zatvářili rozpačitě. Jeden se poškrábal na hlavě.

„My vlastně nevíme. Uvnitř je někdo z kriminálky a nám přikázal, abychom tady hlídali.“

Policisté Chana informovali, že jakmile dorazili na místo, okamžitě vběhli do bytu, kde však připadli na muže, který vraždu nahlásil. Ten se jim prokázal služebním odznakem a odmítl je pustit dál. Nevěděli si rady, a tak raději zavolali na ústředí.

Chan zaskřípal zuby. S policisty dál neztrácel čas a vešel dovnitř, aby se o jejich slovech přesvědčil na vlastní oči.

Byt byl čistě funkční, bez nejmenších příkras. V obýváku nalevo stála pohovka, dřevěný konferenční stolek a vypnutý televizor. Chan přešel do kuchyně vpravo a přelétl pohledem

po prázdných obalech od instantních nudlí na stole. A pak jej uhodil do nosu ten zápach.

Celý byt páchl krví, mimo jiné kvůli špatné cirkulaci vzduchu v domě. Seržant Čeng Chao-ming ležel na zádech v obýváku. Soudě podle široké purpurové kaluže pod zátylkem byl mrtev již nejméně několik hodin. Vedle něj klečel na jednom koleni jakýsi muž a prohlížel si řeznický sekáček na podlaze.

„Vy jste ten policajt z Lung-čou?" houkl Chan.

Do bytu vešel také Jin Ťien a nahlédl Chanovi přes rameno.

Cizinec si oba policisty změřil pohledem, který by dokázal řezat ocel. Byl hubený, zhruba třicátník a na sobě měl tenkou větrovku.

Zvedl levou ruku, otevřenou dlaní k Chanovi, a pravou vytáhl z náprsní kapsy pouzdro s odznakem. To hodil Chanovi, který je pohotově chytil.

„Kapitán Pchej Tchao," oznámil cizinec. „Lungčouská policie."

Chan si letmo prohlédl odznak a podal jej Jinovi. „Prověř ho," nařídil.

Pchej si je oba prohlížel přimhouřenýma očima. „Předpokládám, že jeden z vás vede tohle vyšetřování?"

Jin ukázal na svého nadřízeného. „To je kapitán Chan Chao, čchengtuská policie."

Pchej přikývl. „V tom případě vám takové místo činu určitě není cizí. Hlavně dávejte pozor, abyste nenarušil okolí těla."

Chan se nelibě zamračil. Mávnutím ruky poslal Jina pryč. Ten celou cestu ke dveřím jen kroutil hlavou. U čchengtuské kriminální policie platilo jedno nepsané pravidlo – kapitán Chan rozkazy vydává, nikoli přijímá.

Když Jin odešel, Chan namířil prst na mladšího policistu. „Kapitáne Pcheji, můžete mi vysvětlit, co tady děláte?"

Pchej ztuhl. Bylo zřejmé, že si teprve nyní uvědomil, že jeho předchozí výrok byl poněkud neuvážený. Rychle se napřímil.

„Přijel jsem tady za seržantem v soukromé věci. Netušil jsem, že…“

„V soukromé věci?“ přerušil jej studeně Chan. „V tom případě okamžitě opusťte místo činu a hlaste se u seržanta Jina, který zapíše vaši výpověď.“

Pchej na vysokého, svalnatého kapitána znovu přimhouřil oči a Chan mu to opětoval vlastním ocelovým pohledem. Na chodbě před bytem zazněly hlasy a záhy se dovnitř vhrnuli uniformovaní vyšetřovatelé a forenzní specialista se svým vybavením.

„Tak honem,“ pobídl Pcheje Chan. „Nechci, abyste nám tady lezl do zelí.“

Pchej úsečně přikývl a poodstoupil od těla. Zastavil se však před Chanem.

„Už jsem pár stop objevil. Nevyměníme si hypotézy o tom, jak váš seržant zemřel?“

„Tak aby bylo jasno, kapitáne Pcheji. Coby svědek a osoba, která tuto vraždu nahlásila, jste povinen s námi spolupracovat. Ale to vy určitě dobře víte. Takové zločiny vám určitě nejsou neznámé.“ Chanovi přes rty přelétl sotva patrný úsměv.

Vtom strčil hlavu do dveří Jin. „Kapitáne Pcheji, pojďte, prosím, za mnou.“ Jeho vystupování bylo oproti tomu Chanově vítanou změnou. Pchej využil šance odejít se vztyčenou hlavou a opustil místnost. Chan konečně začal s ohledáváním místa činu.

Jin odvedl Pcheje do klidnější části chodby. Pohledem mimoděk zabloudil ke krvavé skvrně o velikosti dlaně, která se Pchejovi leskla na levé nohavici.

„Je to jen standardní formalita. Popište mi, prosím, vše, co se tady stalo od vašeho příchodu.“ Jin vytáhl propisku a zápisník.

Zpoza oken k nim dolehlo kvílení sirén a oba muži spatřili, že před domem zastavilo několik policejních vozů. Chanovy posily konečně dorazily.

Pchej jen mávl rukou. „Na to bude dost času později. Právě teď máme na práci něco důležitějšího. Jste oprávněn vydávat rozkazy lidem, co právě přijeli?“

Jin zakroutil hlavou. „Kapitán Chan je hned tady za dveřmi. Proč by měli poslouchat mě místo jeho?“

„V tom případě kapitánovi vyřiďte, že musíme okamžitě vyhlásit celoměstské pátrání. Podezřelý je muž, hubená postava, výška asi sto šedesát pět. Na jedné ruce může mít řeznou ránu od nože. V této lokalitě se nacházel někdy mezi jedenáctou večerní a druhou ranní.“ Zatímco to vše odříkával, oči mu svítily.

Jin přešlápl na místě. „S tím by mě kapitán vyrazil.“

„Vy ale víte, že mám pravdu, že?“ Pchej mluvil pevným, autoritativním tónem.

Jin se mimoděk usmál. „Vy mi nerozumíte. Tady nejde o to, jestli vám věřím, nebo ne. Jde o to, že vy musíte poslouchat kapitána, a ne naopak.“

Pchejovy rysy se stáhly do znechuceného úšklebku.

„No dobrá. Tak si to aspoň všechno zapište. Seržanta Čenga jsem navštívil v soukromé věci. Nejprve jsem zavolal na jeho pracovní telefon, v 9:52. Nikdo to nebral. Jeho kolega mi dal jeho soukromé číslo. Znovu bez odpovědi. Po chvíli jsem se dovolal jeho tetě, která mi prozradila, že Čeng často pracuje právě v tomto bytě. Sem jsem dorazil v 10:37.

Zaklepal jsem, ale za dveřmi ticho. Zevnitř jsem ale ucítil silný zápach. Bylo odemčeno. Vešel jsem dovnitř, uviděl tělo a hned zavolal na policii. Pak jsem provedl předběžné ohledání místa činu. První policisté dorazili v 10:49, deset minut poté.

Nepustil jsem je dál, aby nenarušili případné stopy. Pět minut po jedenácté pak přijel váš kapitán.“

Pchej to vše odříkával bez zadrhnutí jako herec, který své repliky zná i pozpátku.

„Devět padesát dva. To jsou hodně exaktní údaje,“ pronesl Jin podezřívavě.

Muž z Lung-čou jej zpražil pohledem. „Jsou správné, můžete mi věřit. Hodinky mi jdou přesně.“

Jin si překontroloval zapsané svědectví a vzhlédl k Pchejovi.

„Znal jste seržanta Čenga osobně?“

Pchej překvapivě zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Tak kvůli čemu jste za ním jel?“

Pchej chvíli zaváhal. „Chtěl jsem s ním probrat případ, který měl seržant Čeng na starost.“

„Případ?“ Jin se poškrábal na nose. Pchejovi rozuměl stále méně. „Tak jel jste za ním soukromě, nebo pracovně?“

Tentokrát Pchej váhal několik dlouhých sekund a odpověděl mnohem pomaleji než předtím. „Ten případ je starý osmnáct let. Já v něm kdysi figuroval, než jsem vstoupil do sboru.“

„To už je přece dávná historie. Co že jste se tak najednou začal zajímat o tak dávnou minulost?“ Jin sešpulil rty. „Ale neodbíhejme. Popište místo činu tak, jak jste je objevil.“

Pchej se zamračil a do hlasu se mu vkradl chlad.

„Já si nemyslím, že ty dva případy spolu nesouvisejí.“

Jin se pod jeho pronikavým pohledem zavrtěl. „Kdo podle vás stojí za Čengovou vraždou?“

Pchej viděl, že seržant Jin je nervózní, nepředvídatelný. Zhluboka se nadechl, uklidnil se a prohodil: „Jak dlouho sloužíte?“

„Necelé dva roky,“ odpověděl Jin po pravdě.

„Vychodil jste Sečuánskou policejní akademii?“ zeptal se Pchej v narážce prestižní instituci.

„Jistě. Se zaměřením na kriminální vyšetřování."

„Takže jsme prakticky spolužáci." Pchej se na Jina usmál a v očích mu znovu zasvitlo. „Já promoval ve čtyřiaosmdesátém. Stejný obor. Wej tam ještě učí?"

„Učí!" přikývl nadšeně mladý seržant. „Já ho měl na stopové důkazy."

„S Wejem jsme studovali spolu," řekl Pchej a poplácal Jina po rameni. „Zeptejte se některého staršího instruktora na vašem oddělení, nejspíš si mě bude pamatovat."

„Svět je vážně malý!" Jin se ani nesnažil skrývat nově nalezenou náklonnost k cizímu kapitánovi.

Pchejovi však ztvrdly rysy. „Snad už je vám jasné, že tady nemluvím do větru. Doufám, že vám můžu věřit. Potřebuju totiž vaši pomoc."

Jin bez váhání přikývl. Z Pcheje čišelo nepopiratelné charisma. Jinovu podezřívavost rozptýlil citlivě a snadno jako starší bratr.

„Výborně." Pchej si spokojeně promnul čelist a přes rty mu přelétl sotva patrný úsměv. „Na ten starý případ se nemusíte moc vyptávat. Alespoň prozatím. Teď bych se pro změnu chvíli ptal já vás. Choval se seržant Čeng v posledních několika dnech netypicky? Řekl nebo udělal něco neobvyklého?"

Jin svraštil čelo soustředěním a zahleděl se do země. „Netypicky? Posledních několik dní pracoval většinou mimo stanici, ale na tom nic divného není. I vy určitě trávíte spoustu času v terénu."

„Na kolika případech zrovna pracoval?"

Jin zavrtěl hlavou.

„Na žádném. Však už taky nebyl žádný zajíc. Je to už nějaká doba, co vedl nějaký případ. Na oddělení měl na starost většinou analýzu a dozor. I tak měl ale pořád napilno. Do terénu vycházel

docela často, i když tam zrovna neměl co na práci. ‚Abych měl prst na tepu města,' říkával." Vtom se Jinovi rozzářily oči. „Už vím! Řekl bych, že v posledních dnech se věnoval hlavně jakémusi předběžnému sledování."

Pchej povytáhl obočí. „Jak to víte? On s vámi probíral své úkoly?"

„Ne, ten se nikdy moc nesvěřoval nikomu. Byl odjakživa spíš samotář. Každopádně si myslím, že někoho sledoval, protože si poslední dobou pokaždé bral ven digitální foťák."

„Stříbrný nikon?" zkusil Pchej.

„Přesně tak. Všechny naše foťáky jsou stejný model. Jak to víte?"

„Jeden nikon jsem našel uvnitř. Na stole v obýváku."

Pchej stočil pohled ke dveřím bytu. Hlídali je dva nově příchozí policisté z čchengtuské stanice. Oba stáli jako sochy, s kamenným výrazem ve tváři. Pchej pochopil, že tudy cesta nevede. Zbývalo mu jediné – požádat o pomoc svého nového známého.

„Ten foťák nutně potřebuju," šeptl. „Myslíte, že byste mi jej mohl obstarat?"

Jin zaváhal. „Můžu to zkusit. Ale poslední slovo má kapitán."

Pchej přikývl. Neochotně se musel smířit s tím, že Jin má svázané ruce. Byl koneckonců Chanovým podřízeným.

Mladý seržant jej naštěstí nezklamal. Za chvíli vyšel ze dveří bytu a v ruce – chráněné gumovou rukavicí – třímal matně stříbrný fotoaparát.

„Snímky v paměti vám dle kapitánova rozkazu ukázat můžu, ale přístroje se dotknout nesmíte."

Jin postupně přepínal mezi snímky, které nedávno pořídil seržant Čeng. Pchej z drobného displeje ani na chvíli nespustil zrak. Tu a tam se u některého snímku zamračil a požádal Jina, aby chvíli počkal. Pokaždé si přitom naškrábal do notesu pár

poznámek. Asi za půl hodiny Jin konečně došel k poslednímu, třístému snímku uloženému v paměti přístroje.

Pchej zhluboka vydechl. „Dobrá. Z těch snímků je jasné, oč Čengovi šlo, ačkoli je tu i pár podezřelých nesrovnalostí. Tak či onak máme konečně cennou stopu."

„Schválně jestli taky přijdu na to, co ty snímky znamenají. Tak předně pocházejí z několika internetových kaváren. Čeng je pořídil tajně, aby dotyční neviděli, že je někdo fotí. Napočítal jsem sedmapadesát jedinců, převážně adolescentů a studentů. Věk je ovšem to jediné, co mají všichni společné. Netuším, co přesně chtěl Čeng najít." Jinovi svítily oči dychtivostí. „Uniklo mi něco?"

Dobrovolně Pchejovi přenechal otěže konverzace, aniž si to uvědomil.

„Spletl jste se akorát v počtu vyfocených. Když si ty snímky projdete znovu, zjistíte, že Čeng vyfotografoval celkem osmapadesát lidí." Pchej při těch slovech komíhal propiskou mezi prsty.

Jin se zatvářil nechápavě. „Takže jsem někoho přehlédl?"

„To ani ne. Na snímcích je opravdu sedmapadesát různých subjektů. Všiml jste si, že každý snímek má svůj vlastní soubor a název?"

Jin se znovu zahleděl do přístroje. „Máte pravdu. Všechny fotky jsou očíslované."

„To dělá ten aparát automaticky," vysvětlil Pchej. „Ale pozor – šest snímků, které by měly být označené 280 až 285, tady chybí."

„No vážně!" Bylo vidět, že Jin začíná chápat. „To nemůže být obyčejná chyba. Na těch chybějících fotkách mohl klidně být osmapadesátý subjekt."

„Ale kdo je smazal? A proč?" zabručel Pchej. „Tohle není tak jednoduché, jak to vypadá."

„Chcete říct, že to nějak souvisí s Čengovou vraždou? Že se seržant toho osmapadesátého člověka snažil vypátrat? Pokud ano, pak nejspíš žádnou cennou stopu nemáme. Podezřelý nám ji vymazal pod nosem. Vsadil bych se, že ostatní lidé na těch fotkách s případem vůbec nesouvisejí."

„My ale máme i další vodítka. Přinejmenším můžeme zjistit, co vlastně seržant Čeng hledal."

„Ale jak?" Jin nedokázal zastřít zvědavost.

Pchej ukázal na několik poznámek, které si zapsal při prohlížení snímků: *Internetová kavárna Panorama, 19. října, 15:47.*

„Na několika posledních fotkách," vysvětlil, „je za subjektem vidět výloha. A na té stojí nápis ‚Internetová kavárna Panorama'. Snímek byl pořízený přede dvěma dny, odpoledne."

„Přetlumočím to kapitánovi," řekl Jin obdivně.

„Tak hlavně aby vás s tím nevyrazil. Já si mezitím prověřím jinou stopu." Pchej ze svého zápisníku vytrhl list a naškrábal na něj telefonní číslo. „Kdyby se něco stalo, volejte."

Nakonec Jina přátelsky poplácal po rameni a zamířil po schodech dolů.

Dvě hodiny nato proběhla na čchengtuském ústředí porada za účasti vedoucích všech stanic a stanovišť ve městě. V místnosti vládla pochmurná nálada. Všechny oči se upíraly na kapitána Chana. Ten byl bledý jako stěna.

„Jak všichni už jistě vědí, dnes ráno se stala surová vražda," začal Chan přiškrceným hlasem. Bylo znát, že jen silou vůle ovládá zármutek a hněv, který mu kolotal v srdci. „K totožnosti oběti není potřeba nic dodávat. Přejděme k místu činu."

Chanovi stál po boku jeho asistent Jin, který na kapitánovo kývnutí pustil stropní promítačku. Na rozměrném plátně se objevily snímky Čengova obýváku.

„Na těle jsou tři vážné rány – jedná bodná na břiše, jedná řezná v horní části pravé paže a jedna řezná přes hrdlo. Rána na hrdle byla smrtelná. Čepel prořízla krční tepnu a oběť vykrvácela. Z forenzní zprávy vyplývá, že smrt nastala mezi půlnocí a druhou ranní."

Na plátně následovala série detailních záběrů, doprovázených Chanovým vysvětlením. Přítomní policisté neviděli takto násilnou scénu poprvé, leč při pohledu na temnou, zaschlou krev kamaráda a veterána sboru jim šel mráz po zádech.

Čeng Chao-ming měl zavřené oči, ale ústa dokořán, jako by chtěl před smrtí vykřiknout. Detailní záběr chladnokrevně prořízlého hrdla. Pravítko ukazovalo, že rána je asi sedm centimetrů dlouhá.

„Z těchto ran soudíme, že vrah použil malou sečnou zbraň, možná břitvu. Na místě činu zůstal také sekáček na maso. Forenzní šetření ukázalo, že otisky na rukojeti patří oběti. Zdá se tedy, že Čeng se sekáčkem bránil. Na základě těchto a dalších nálezů můžeme s určitostí konstatovat, že oběť před smrtí kladla vrahovi silný odpor."

Chan pokynul Jinovi. Na plátně se začaly střídat snímky ostatních částí Čengova bytu.

„To je čerstvá rýha na svrchní desce konferenčního stolku. Slučuje se s dopadem ostrého předmětu, možná Čengova sekáčku. Věci ve skříni byly rozházené, zřejmě proto, že do skříně něco narazilo. Tady vidíte vydatné stříkance krve. Zdá se, že oběť utrpěla smrtelnou ránu někde v této oblasti…"

Přítomní poslouchali mlčky. Zatímco Chan dál popisoval místo činu, ostatní si představovali Čengův zápas s vrahem.

Na promítacím plátně se objevil detailní snímek parketové podlahy Čengova bytu. Při pohledu na něj sebou Chan málem trhl.

„To je místo vedle nohou oběti. Vidíme tady několik kapek krve, které na podlahu podle všeho dopadly ze značné výšky. Oběť na sobě měla pyžamo s dlouhým rukávem, které vsáklo krev z ran na paži a břiše. A z velké rány na krku tyto kapky také nepocházejí. Můžeme téměř s jistotou konstatovat, že tato krev je vrahova."

Chan se otočil na svého asistenta.

„Jine, vraťte ještě ten záběr sekáčku, co tam byl před chvílí. Díky. Všichni si prohlédněte krvavé skvrny na ostří."

„Takže vrah byl zraněný?" prohodil jeden z přítomných policistů.

Místností zašuměly vzrušené hlasy. Pokud zůstala na místě činu krev nebo jiná biologická stopa, nesmírně to usnadní pátrání po podezřelém.

„Mohu vám se stoprocentní jistotou potvrdit, že je to tak!" Šum se zklidnil, když kapitán Chan pronikavým zrakem přejel po svém publiku. Do vzduchu zvedl několik listů papíru. „To je zpráva z naší laboratoře. Krev na sekáčku a podlaze je skupiny B, a nepatří proto oběti. Není o tom pochyb. Ta krev je vrahova. Tak, a teď se podívejme na fotky kuchyně."

Další snímek zachycoval malé okno s dřevěnou mřížkovanou okenicí, typické pro starší domy.

„Z tohoto okna je výhled na malý park uprostřed lokality, kde bydlel Čeng. Když jsme přijeli na místo, bylo otevřené ven. Sklo spodní části okenice bylo rozbité." Znovu pokynul Jinovi a fotografii vystřídala další. „Tohle je kuchyňská skříňka. I na ní jsme našli rýhy."

Chan se odmlčel a dopřál přítomným policistům čas vstřebat tuto novou informaci.

„Zdá se, že vrah vyšplhal do třetího patra po okapové rouře a po okně ve druhém patře v zadní části domu. Poté rozbil

a otevřel Čengovo okno a pronikl do bytu. Čeng se tím hlukem probudil a šel se podívat do kuchyně. Jakmile na sebe oba muži narazili, vypukla potyčka. Čeng se začal bránit sekáčkem. Během zápasu byl donucen couvat a svému soupeři nakonec podlehl v obývacím pokoji."

„Našly se na místě útočníkovy otisky prstů nebo bot?" přerušil Chana jeden policejní důstojník.

Chan zavrtěl hlavou. „Ne. Je možné, že podezřelý měl rukavice a návleky. Zdá se, že v policejních procedurách se dobře vyzná."

Kapitán přimhouřil oči. „Přesto máme několik solidních stop. Všichni si prosím zaznamenejte pravděpodobný popis podezřelého. Je to muž, patrně mladý či středního věku, štíhlý, výška mezi sto šedesáti jedna a sto sedmdesáti třemi centimetry a má zřejmě – nejspíš na rukou – řezná poranění."

Místnost krátce zaševelila, když si policisté vytáhli propisky a notesy a zapsali si Chanovy údaje. Mlčení přerušilo až tiché odkašlání.

„Pane kapitáne?"

Všechny oči se otočily k mluvčímu – Jinovi.

„Něco není jasné?" zamračil se Chan.

„To ne," zavrtěl rychle hlavou Jin. „Jen jsem si vzpomněl na toho policejního kapitána, kterého jsme ráno objevili v bytě oběti. Skoro jako by nám četl myšlenky."

„Myslíte Pcheje Tchaa?"

„Ráno na chodbě mi řekl, abychom vyhlásili pátrání po podezřelém, který je podle něj štíhlý, asi sto šedesát pět centimetrů vysoký a s řeznou ránou na ruce."

Chan překvapeně vykulil oči. Popis, který právě předal shromážděným policistům, byl sice krátký, týmu analytiků však trvalo několik hodin, než jej dali dohromady.

Kdo by věděl, že někdo tiše vyšplhal do třetího patra a dovnitř se prosmýkl malým oknem, snadno by už vyvodil, že dotyčný je štíhlý a mrštný. Přesný odhad jeho výšky už byl ale podstatně těžší.

Vyšetřovatelé zjistili, že po zápase mezi Čengem a jeho vrahem zůstaly na dřevěném příborníku v kuchyni a na stolku v obývacím pokoji rýhy. Vše nasvědčovalo tomu, že vrah se oháněl ostrým nožem. Každý výpad byl prudké bodnutí, takže vrah nepochybně zaujal odpovídající postoj. Podle úhlů výpadů a hloubky rýh pak bylo možné odhadnout jeho přibližnou výšku, což se neobešlo bez podrobných, pečlivých výpočtů. Chan si jen stěží dokázal představit, že by někdo zvládl takový úkol jen z hlavy, na základě zběžné prohlídky místa činu.

Vrah nechal na podlaze krvavé stopy. Studium krevních stříkanců bylo plnohodnotnou vědou. Z čím větší výšky krev skápla, tím širší skvrnu na zemi vytvořila. Správnou výšku bylo proto možné odhadnout srovnáním stříkanců v Čengově bytě s těmi, které vytvořili policisté v rámci rekonstrukce. Z provedených zkoušek vyplynulo, že krev skápla z výšky mezi sedmdesáti šesti a devadesáti jedna centimetry nad zemí. A jelikož právě bylo chladno a všichni nosili teplejší oblečení, mohla krev pocházet pouze z rukou nebo z tváře. Když Chanovi analytici odhadli výšku, z níž krev stekla, konstatovali, že vrah utrpěl poranění rukou.

Chan si nedokázal vysvětlit, jak si mohl Pchej tak rychle domyslet všechny tyto podrobnosti. Šok se mu však z tváře záhy vytratil, když jej znovu přikryla ledová maska.

„Pchej Tchaovy motivy jsou stále nejisté. V našem vyšetřování je klíčovým podezřelým. Jine, už máme nějaké výsledky toho sledování, které jsem zadal?“

„Nasadil jsem na něho Ťina Jou-fenga. Ještě se nehlásil, ale zkusím se s ním spojit.“ Jin vytáhl mobil a v seznamu kontaktů

zvolil Ťinovo číslo. Po několika zazvoněních uslyšel: „Seržant Ťin.“

Jin poslouchal s napjatým výrazem ve tváři a tu a tam cosi rozpačitě zabručel. Nakonec přistoupil k Chanovi a podal mu telefon. „Pane kapitáne, tohle si poslechněte.“

Chan na svého asistenta vrhl překvapený pohled, ale telefon si vzal.

„Tady Chan.“

Odpověděl mu znělý baryton: „Přijměte mou omluvu, kapitáne. Tady Pchej Tchao.“

„Cože?“ Chan se zatvářil stejně nechápavě jako prve Jin. „Kde je Ťin?“

„Došlo mezi námi k malému nedorozumění. Sledoval jsem jednu stopu, když jsem si všiml, že mě někdo špehuje. V jednom okamžiku se mi naskytla příležitost mého pronásledovatele dopadnout a já jí využil. Když se začal vzpouzet, zareagoval jsem instinktivně. To vše se stalo teprve před chvílí. Jin zavolal, zrovna když jsem našel policejní odznak. Znovu se omlouvám, byla to opravdu jen náhoda.“

Pchejova upřímnost však Chanův kypějící vztek neutišila. Kapitán se jen stěží ovládal.

„Pane kolego, tady jsme v Čcheng-tu, a ne v Lung-čou!“ zakřičel, až mu od úst odlétly kapky slin. „Na to, co jste provedl, jste neměl nejmenší právo!“

„Já vám rozumím. Má reakce před chvílí byla příliš prudká, o tom není sporu.“ Pchejův tón náhle zvážněl. „Nicméně i vy byste rozuměl mně, kdybyste tušil, proti jakému soupeři stojíte.“

„Takže jste objevil další stopu?“ zavrčel Chan.

„Přesně tak. Doufám, že si mě tentokrát vyslechnete.“

Chan zaskřípal zuby. „Za půl hodiny vás čekám u sebe na ústředí.“